

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **P. M.**
bytem S. 441, Z.
zastoupený advokátem JUDr. Leošem Viktorinem,
sídlem Riegrova 376/12, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2016, č. j. KUZL 75631/2016, ve věci odstranění stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání částečně změněno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 9. 2016, č. j. MěÚ-RpR/28939/2016, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění: terénních úprav – antukových kurtů umístěných na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k. ú. Zubří, staveb-přístřešku pro posezení umístěném na pozemku parc. č. X v k. ú. Zubří, opěrné stěny vybudované z důvodu sesutí svahu ze severní, východní a jižní strany přístřešku ve vzdálenosti 0,5 - 0,7 m od přístřešku, oplocení umístěné na pozemcích na pozemcích parc. č. X, X, X a X v k. ú. Zubří a osvětlení umístěného na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Zubří. Žalovaný rozhodnutí změnil toliko ve lhůtě stanovené žalobci pro odstranění, když namísto 4 měsíční lhůty stanovil lhůtu 8 měsíců. Ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tvrdí, že: a) od počátku bylo jako s účastníkem řízení jednáno s městem Zubří. Žalobce proti jeho účastenství nic nenamítá, souhlasí s ním a nemá nic ani proti tomu, že odvolání města bylo projednáno věcně. Není mu ale zřejmé, o jaké ustanovení správní orgány účastenství města Zubří opírají. Zatímco stavební úřad nejprve uváděl, že město Zubří je účastníkem proto, že na jeho území byl záměr uskutečněn, následně dovozuje jeho účastenství z titulu vlastnictví sousedního pozemku. Z rozhodnutí není zřejmé, proč došlo ke změně tohoto stanoviska. Navíc tvrzení, že je město vlastníkem sousedního pozemku p. č. X v k. ú. Zubří, a proto může být odstraněním stavby dotčen, neodpovídá skutečnosti. Pozemek p. č. X je vodní tok, který s pozemky žalobce vůbec nesousedí;

b) napadeným rozhodnutím se žalobci ukládá odstranit terénní úpravy a stavby na pozemcích č. X, X, X a X v k. ú. Zubří. Podle oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 10. 2015 se mělo řízení týkat staveb na pozemcích par. č. X a X v k. ú. Zubří. Podle rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016, č. j. MěÚ-RpR/01977/2016, se nařizuje odstranění staveb na pozemcích par. č. X a X v k. ú. Zubří. V oznámení ze dne 13. 5. 2016 se již však vádí, že stavby se nacházejí na pozemcích par. č. č. X, X, X a X v k. ú. Zubří. Takto jsou stavby identifikovány i v rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm ze dne 19. 9. 2016, č. j. MěÚ-RpR/28939/2016 i v napadeném rozhodnutí žalovaného. Na základě jakých důkazů se tak stalo, však nelze zjistit, takže tento závěr je nepřezkoumatelný, navíc nemá oporu v dosud provedeném dokazování. Přitom situování terénních úprav a oplocení na pozemku p. č. X je pochybné. Přesné zjištění, na jakém pozemku se terénní úpravy a stavby nacházejí, je potřebné pro posouzení jejich vlastnictví;

c) podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Dosud provedené důkazy však závěr o tom, že je žalobce vlastníkem staveb, neumožňují, takový závěr je předčasný. Pro posouzení vlastnictví je nutno mimo jakoukoliv pochybnost zjistit, kdy byly terénní úpravy a stavby povoleny a na jakých pozemcích se nacházejí. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se konstatuje, že poslední práce byly provedeny v červnu 2013, přitom se odkazuje na protokol z kontrolní prohlídky ze dne 2. 10. 2015. Tato skutečnost nebyla ale nijak blíže zjišťována. Byly-li stavby a stavební úpravy pořízeny do 31. 12. 2013, je třeba vlastnictví posuzovat podle zákona č. 40/1964 Sb. ve znění účinném v době pořízení staveb. Pokud byly dokončeny po 1. 1. 2014, už je třeba vycházet z nyní platného občanského zákonu a ze superficiální zásady zakotvené v § 506 o. z. Rozhodnutí nařizuje odstranění stavby mj. z parcely č. X v k. ú. Zubří, vlastníkem tohoto pozemku však není žalobce. Navíc nebylo

potvrzeno, že se stavba nachází i na tomto pozemku. Pokud žalobci jako stavebníkovi bylo nařízeno odstranění staveb, které jsou i ve vlastnictví nebo spoluvlastnictví L. Z., mohlo se tak stát jen s jeho souhlasem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda takový souhlas udělil. V této souvislosti je třeba upozornit i na to, že na pozemcích par. č. X a X v k. ú. Zubří bylo vyznačeno, že byly zahájeny pozemkové úpravy, při kterých dochází ke změně vlastnictví. Pokud Státní pozemkový úřad nebyl účastníkem řízení, měl být požádán alespoň o vyjádření;

d) v odvolání ze dne 8. 2. 2016 bylo namítáno, že odstraněním staveb a terénních úprav vznikne žalobci finanční a materiální újma, na tuto námitku nebylo nijak reagováno. I z tohoto důvodu je dán důvod pro zrušení rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost;

e) nesouhlasí se způsobem vypořádání jeho námítky, že bylo požádáno o změnu územního plánu a řízení o změně probíhá. Za situace, kdy již bylo zveřejněno oznámení o projednání návrhu zadání změny č. 2 územního plánu, nic nebránilo tomu, aby bylo rozhodnutí přerušeno do doby účinnosti změny. Stavby jsou částečně vybudovány na ploše smíšené obytné vesnické, kde hlavní využití je bydlení v rodinných domech v kombinaci s výrobními a nevýrobními službami. Žalobce se cítí být diskriminován, když na stejné ploše bylo již sportoviště v bezprostřední blízkosti jeho nemovitostí vybudováno a slouží veřejnosti, odstranění tohoto sportoviště se nikdo nedomáhá. I s ohledem na to, že zařízení má značnou finanční hodnotu a jeho odstraněním vzniknou další obrovské výdaje, které žalobce není z vlastních prostředků schopen hradit, bylo na místě vyčkat s konečným rozhodnutím na změnu územního plánu.

3. Žalovaný k podané žalobě uvádí, že žalobou napadané rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, další doplnění nevyžaduje a ke zrušení rozhodnutí by neměl vést. Požaduje žalobu pro její nedůvodnost zamítnout. K námitce a) žalobce uvádí, že žalovaný na str. 4 rozhodnutí uvedl, že město Zubří jako vlastník sousedního pozemku par. č. X v k. ú. Zubří, jehož právo k sousednímu pozemku může být odstraněním stavby přímo dotčeno, má podle § 129 odst. 10 stavebního zákona postavení účastníka řízení. Přesto, že nemá tento pozemek společnou hranici s pozemky, na kterých je nepovolená stavba provedena, jedná se o sousední pozemek ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99. V rozhodnutí správních orgánů, co se týká stanovení a odůvodnění okruhu účastníků řízení, není žádná nesrozumitelnost. Žalobce v podaném odvolání žádnou námitku týkající se stanoveného okruhu účastníků řízení neuplatnil. Žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. K námitce b) žalobce žalovaný uvádí, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016 č. j. MěÚ-RpR/01977/2016 bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2016 zrušeno a k pozemkům uvedeným v oznámení o zahájení řízení a ve výroku rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016 nelze vůbec přihlížet. Stavební úřad v novém projednání věci své pochybení napravil a dne 13. 5. 2016 oznámil všem známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům nové projednání řízení o odstranění stavby, následně nařídil odstranění nepovolené stavby na pozemcích par. č. X, X, X a X v k. ú. Zubří. Podle podkladů shromaděných stavebním úřadem, zejména protokolu ze dne 10. 6. 2016, stavba oplocení přesahuje i na sousední pozemek parc. č. X, který je podle LV č. X ve vlastnictví L. Z. Žalobce v průběhu řízení skutečnost, že stavba přesahuje na sousední pozemek, který není v jeho vlastnictví, nijak nezpochybnil a ani v odvolání nenamítal, že stavba na sousední pozemek, který není v jeho vlastnictví, nepřesahuje.

K námitce c) žalobce žalovaný uvádí, že žalobce je jednoznačně vlastníkem předmětné stavby, tuto skutečnost stavební úřad zjišťoval ještě před zahájením řízení o odstranění stavby, žalobce s tím souhlasil a také uvedl, že poslední práce na stavbě byly provedeny v červnu 2013. Termín dokončení stavby dokazují i listinné důkazy. Skutečnost, že je žalobce vlastníkem, dokládá, že žalobce v průběhu řízení o nařízení odstranění stavby požádal dne 3. 11. 2015 o dodatečné povolení předmětné stavby, stavbu spolu s terénními úpravami se dodatečně nepodařilo povolit, proto stavební úřad musel pokračovat v řízení o odstranění stavby. Skutečnost, že část nepovolené stavby přesahuje na sousední pozemek ve vlastnictví L. Z., neznámá, že se přesahující nepovolená část stavby stala po 1. 1. 2014 součástí sousedního pozemku a že povinnou osobou k odstranění této části měl být vlastník pozemku L. Z. K pozemkovým úpravám žalovaný uvádí, že se jedná o změnu číslování parcel, která na výsledek řízení nemá žádný vliv. Státní pozemkový fond nebyl zahrnut do okruhu účastníků řízení z důvodu, že mu nenáleží žádná jiná věcná či zástavní práva. K námitce d) žalobce žalovaný uvádí, že tuto námitku žalobce uplatnil v odvolání ze dne 8. 2. 2016, žalovaný se s ní ve svém rozhodnutí ze dne 20. 4. 2016 vypořádal. V odvolání podaném dne 10. 10. 2016 žalobce námitku týkající se finanční a materiální újmy již neuplatnil, z čehož je jednoznačné, že se s touto námitkou správní orgány vypořádaly dostatečně. K námitce e) žalobce žalovaný uvádí, že tuto námitku vypořádal dostatečně na str. 7 svého rozhodnutí. Žádost o změnu územního plánu není důvodem pro přerušování řízení o odstranění stavby. I když stavebník požádal o změnu územního plánu, neznámá to, že jeho návrh bude akceptován. K namítané diskriminaci žalobce žalovaný uvádí, že tato námitka nebyla v řízení vedeném stavebním úřadem vůbec uplatněna, sportoviště sloužící veřejnosti v bezprostřední blízkosti nemovitosti žalobce nebylo předmětem, o něm se v napadeném rozhodnutí rozhodovalo, žalovaný se tedy k této části žaloby nemá důvod vyjadřovat.

4. Žádná z osob vyrozuměných soudem ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. neuplatnila práva osoby zúčastněné na řízení.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2. 10. 2015 se z podnětu stavebního úřadu konala kontrolní prohlídka ve věci stavby antukové kurty, přístřešek na pozemku par. č. X a X v k. ú. Zubří, které se účastnil žalobce, dále p. L. M. a p. S. M. Povolení nebylo předloženo, stavebníkem byly přítomné osoby spolu se žalobcem a vlastníkem staveb žalobce, poslední práce byly provedeny cca v červnu 2013. Přítomní se ke stavbě dále nevyjádřili, byli poučeni stavebním úřadem o dalším postupu stavebního úřadu a bylo jim vysvětleno, že část stavby není v souladu s územním plánem, a proto bude nařízeno odstranění stavby. Přítomní podepsali protokol o kontrolní prohlídce. Součástí protokolu je fotodokumentace stavby a terénních úprav. Dle LV č. X založeného ve správním spise je vlastníkem pozemku par. č. X a X v k. ú. Zubří žalobce. Ze snímků z ortofotomap z r. 2005, 2008 a 2013 bylo zjištěno, že v r. 2005 se předmětná stavba na pozemku nenacházela, v r. 2008 je rozestavěna a v r. 2013 je dokončena včetně přístřešku. Dne 16. 10. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby antukové kurty, přístřešek a oplocení na pozemku par. č. x a x v k. ú. Zubří. V oznámení byl žalobce poučen o tom, že může uplatnit své námitky, a dále o tom, že má možnost podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 30. 11. 2015 bylo řízení o odstranění stavby přerušeno, neboť žalobce, jakožto vlastník stavby, požádal o dodatečné povolení stavby. Následně bylo dne 4. 1. 2016 rozhodnuto o pokračování v řízení a dne 20. 1. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí o nařízení odstranění stavby antukové kurty, přístřešek, osvětlení a oplocení na pozemku par. č. X a X v k. ú. Zubří. Účastník

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

neuplatnil žádné námitky. Důvodem byla skutečnost, že stavby jsou v rozporu s územním plánem města Zubří ze dne 20. 2. 1996 i s novým územním plánem ze dne 17. 9. 2015 s nabytím účinnosti 3. 10. 2015 a nelze je jako celek dodatečně povolit. Žalobce podal dne 9. 2. 2016 odvolání ze dne 8. 2. 2016, jež mj. odůvodnil tak, že dne 12. 10. 2015 předložil městu Zubří návrh na pořízení změny územního plánu, a požadoval, aby bylo řízení pozastaveno do doby vydání změny územního plánu. Dále mj. požadoval, nechť je zohledněna skutečnost, že pokud bude nutné stavby odstranit, vznikne mu nejen finanční, ale i materiální újma. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2016 bylo rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016 zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo zejména to, že se stavební úřad dostatečně nezabýval prostorovým vymezením a povahou všech staveb, jejichž odstranění nařídil. Dle LV č. X založeného nově ve správním spise je vlastníkem pozemku par. č. X, X a X v k. ú. Zubří žalobce. Dle LV č. X je vlastníkem pozemku par. č. X v k. ú. Zubří L. Z. Dle detailu ortofotomapy předmětných parcel se předmětné stavby nacházejí na par. č. X, X a X a X v k. ú. Zubří. Dne 24. 5. 2016 bylo žalobci a majitelům sousedních parcel a rovněž L. Z. oznámeno nové projednání řízení o odstranění stavby antukové kurty, přístřešek, osvětlení a oplocení na pozemku par. č. X, X, X a X v k. ú. Zubří a pozvání k ústnímu jednání na místě stavby na den 10. 6. 2016. Vlastník byl opět poučen o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby a o právu podat námitky a navrhopvat důkazy. Dne 10. 6. 2016 proběhlo nové jednání na místě stavby, kterého se účastnil kromě úředních osob jen žalobce jakožto vlastník předmětných staveb. Při tomto jednání byl proveden zákres do katastrální mapy a do ortofotomapy, které jsou součástí protokolu o jednání, a byl pořízen podrobný popis všech předmětných staveb a terénních úprav. Žalobce se k zapsanému nijak nevyjádřil, protokol podepsal. Součástí správního spisu je i další podrobný náčrtek předmětných staveb a jejich umístění zanesené v ortofotomapě, z něhož je zřejmé, že oplocení v části přesahuje na pozemek par. č. X. Dne 19. 9. 2016 vydal stavební úřad nové rozhodnutí, jímž nařídil odstranění staveb a terénní úpravy: antuková plocha, přístřešek včetně opěrné stěny, zpevněné plochy, osvětlení a oplocení na pozemku par. č. X, X, X a X v k. ú. Zubří, jejichž vlastníkem je žalobce, a to ve lhůtě 4 měsíců od právní moci rozhodnutí. Žalobce podal dne 10. 10. 2016 odvolání ze dne 5. 10. 2016, které odůvodnil tím, že: stavby jsou provedeny na jeho pozemcích a jejich účel užívání je pro něj a jeho sourozence s jejich dětmi, neslouží veřejnému účelu, provedené úpravy nezasahují do vlastnických práv a zájmu sousedních vlastníků nemovitostí a tito s jejich existencí souhlasí, výši náhrady nákladů řízení považuje za neúměrně vysokou k rozsahu vydávaného rozhodnutí, pro odstranění staveb je stanoven velmi krátký termín 4 měsíců, což je pro něj nesplnitelná lhůta, nesouhlasí s podmínkou odstranění stavby podnikatelem, pokud by mělo dojít k odstranění, provede toto ve vlastní režii, před vydáním rozhodnutí mu nebylo umožněno požádat o dodatečné povolení stavby, zastupitelstvo města Zubří projednalo dne 15. 9. 2016 jeho návrh na změnu územního plánu a schválilo pořízení změny ÚP. Žádal proto o zastavení výkonu vydaného rozhodnutí do doby, než bude schválena změna územního plánu, po které pak předloží žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 28. 12. 2016 vydal žalovaný v odst. 1 tohoto rozsudku popsané rozhodnutí.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. Krajský soud se blíže nezabýval námitkou a) žalobce, v níž namítal, že mu není zřejmé, o jaké ustanovení se opírá účastenství města Zubří v předmětném správním řízení. Zrušení rozhodnutí správního orgánu se může v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s. úspěšně domáhat pouze ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Z tohoto ustanovení vyplývá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vydaného v řízení o odstranění stavby může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu (např. porušení obecně závazného právního předpisu). Tento závěr je potvrzován dosavadní konstantní judikaturou správních soudů. Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k předchozí právní úpravě správního soudnictví, která byla v tomto ohledu založena na obdobných principech, v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94 - 87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, žalobce tedy před správním soudem není oprávněn např. k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala. Obdobně Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005 - 83, uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vydaného ve sloučeném územním a stavebním řízení může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutí nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Konečně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publikovaném pod č. 379/2004 Sb. NSS, konstatoval, že žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních.
9. Z každé námítky uplatněné v žalobě tak musí být zřejmé, jakým způsobem byl žalobce ve vztahu k dané námitce žalobou napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalobní námítky a) žalobce žádné takové zkrácení svých práv netvrdí, naopak proti účasti města Zubří v předmětném řízení ničeho nenamítá. Krajský soud se tak touto námitkou blíže nezabýval.
10. Krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod b). Není pravdou, jak tvrdí žalobce, že by nebylo zřejmé, na základě jakých důkazů došlo ke změně vymezení parcel v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2016 a oznámení o zahájení řízení ze dne 13. 5. 2016 oproti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016 a oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 10. 2015, na nichž se předmětné stavby, jejichž odstranění bylo nařízeno, nacházejí. Právě nedostatečné zjištění skutkového stavu, a mj. i nedostatečné prostorové vymezení staveb bylo důvodem, pro který žalovaný zrušil první rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění předmětných staveb ze dne 20. 1. 2016 (viz str. 3 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016). Skutečnost, že se stavební úřad následně řádně umístěním staveb a terénních úprav zabýval, jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu. Poté, co bylo rozhodnutí

stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016 zrušeno, je obsahem správního spisu snímek z ortofotomapy území s přesným zákresem parcel a LV dotčených pozemků. Stavební úřad dne 24. 5. 2016 oznámil účastníkům řízení nové projednání řízení o odstranění stavby, v němž jsou již vymezeny všechny dotčené pozemky, provedl dne 10. 6. 2016 nové ohledání staveb na místě samém, při němž se zabýval zejména umístěním staveb, o čemž sepsal podrobný protokol, provedl podrobný zákres staveb do katastrální mapy a do ortofoto snímku a následně provedl ještě jeden zákres předmětných staveb do snímku z ortofotomapy. Tato zjištění jsou doplněna listy vlastnictví všech dotčených pozemků. Z těchto důkazů jednoznačně vyplývá, že předmětné stavby se nacházejí na pozemcích parc. č. x, x, x a x v k. ú. Zubří. Krajský soud tak nesouhlasí s názorem žalobce, že by závěr o tom, na jakých parcelách jsou předmětné stavby umístěny, neměl oporu v provedeném dokazování.

11. Krajský soud na tomto místě považuje za důležité zdůraznit, že žalobce ve správním řízení nikdy nezpochybňoval umístění staveb a terénních úprav, námitky v řízení uplatnil vždy jen v odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění staveb, přičemž žádná z námitek nesměřovala do zpochybnění skutkového stavu, jak byl ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu zjištěn stavebním úřadem. Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Stále však platí, že v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, *„soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán [...]. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“*
12. Krajský soud dále podotýká, že není smyslem řízení o odstranění staveb přesné zaměření staveb v terénu (na rozdíl např. od územního řízení). Důležité je, aby bylo v řízení dostatečně konkrétně zjištěno, co je předmětem řízení, v tomto případě aby byly stavby, které mají být odstraněny, jakožto předmět řízení dostatečně specifikovány, aby bylo rozhodnutí, jímž je nařízeno jejich odstranění, vykonatelné. Tyto požadavky stavební úřad ve svém rozhodnutí ze dne 19. 9. 2016, jež bylo s výše uvedenou změnou potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2016, splnil.
13. Krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod c). S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že dosud provedené důkazy neumožňují závěr o tom, že je vlastníkem staveb. Jak uvedeno výše, o vlastnictví staveb žalobce svědčí katastrální mapy, snímky z ortofotomap a listy vlastnictví předmětných pozemků. Nutno zdůraznit, že žalobce své vlastnictví těchto staveb nikdy nezpochybňoval, naopak vlastnictví staveb sám potvrdil (viz protokol z jednání ze dne 2. 10. 2015) a jakožto jejich vlastník požádal jak o jejich dodatečné povolení (žádost ze dne 3. 11. 2015), tak i o změnu územního plánu (žádost ze dne 12. 10. 2015). Stejně tak bylo snímky z ortofotomap z r.

2005, 2008 a 2013 prokázáno tvrzení žalobce, který při místním šetření dne 2. 10. 2015, uvedl, že stavby byly dokončeny v červnu 2013. Jelikož žalobce tyto skutečnosti v průběhu správního řízení nezpochybňoval, měl stavební úřad logicky skutkový stav v tomto ohledu za dostatečně prokázaný, neboť mezi tvrzeními žalobce a provedenými důkazy nebyly žádné rozpory. Stavebnímu úřadu tak nelze vytýkat, že se touto otázkou více nezabýval. Nadto toliko hypotetická úvaha žalobce v žalobě o tom, že není zřejmé, kdo je vlastníkem staveb s ohledem na přijetí nového občanského zákoníku, není správná. Ani podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, by se při přesahu oplocení na pozemek par. č. X nestal L. Z. jeho vlastníkem (k tomu viz ustanovení § 3059 a 1087). Stavební úřad tak postupoval v souladu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, když zcela správně nařídil odstranění stavby žalobci, který je jejích vlastníkem.

14. Co se týče účastenství Státního pozemkového úřadu, krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který ve svém vyjádření k žalobě správně uvedl, že tomuto úřadu nenáleží žádná jiná věcná či zástavní práva, proto nebyl shledán důvod pro jeho zahrnutí do okruhu účastníků, stejně tak je správný jeho závěr, že pozemkové úpravy nemohou mít vliv na výsledek řízení.
15. K žalobního bodu d) krajský soud uvádí, že námitku týkající se finanční a materiální újmy (přesněji požadavek, aby byla zohledněna skutečnost, že v případě nařízení odstranění staveb žalobci vznikne nejen finanční újma, ale i materiální) uplatnil žalobce v odvolání ze dne 8. 2. 2016 proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 1. 2016, které bylo následně rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 4. 2016 zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání. Stavební úřad poté dne 19. 9. 2016 vydal nové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce dne 10. 10. 2016 nové odvolání, v němž takováto námitka absentuje (ostatně sám žalobce uvádí, že tuto námitku uplatnil v odvolání ze dne 8. 2. 2016), a žalovaný o tomto odvolání žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Předmětem přezkumu v tomto soudním řízení správním je rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2016, nikoli rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, a žalobce proti němu nemůže úspěšně brojit námitkami týkajícími se vypořádání odvolacích námitek, které podal proti jinému rozhodnutí žalovaného (byť bylo vydáno ve stejném řízení). Skutečnost, že se žalovaný ve svém rozhodnutí, které je nyní předmětem přezkumu, námitkou, jež nebyla v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 9. 2016 uplatněna, již nezabýval, tak nemůže způsobovat jeho nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný správně a v souladu s ustanovením § 89 správního řádu přezkoumal správnost rozhodnutí stavebního úřadu toliko v rozsahu odvolacích námitek uvedených v odvolání ze dne 5. 10. 2016. Tato námitka žalobce je tak nedůvodná.
16. Při posouzení žalobního bodu e) vyšel krajský soud ze znění ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, dle něhož stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
17. Podle odst. 2 tohoto ustanovení stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má

se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

18. Podle odst. 3 tohoto ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

19. Jak vyplývá ze znění ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, řízením, jehož předmětem je zjištění, zda stavba, která nemá zákonem požadované povolení, odpovídá zákonným požadavkům, je řízení o dodatečném povolení stavby zahajované na žádost stavebníka, případně vlastníka. Na výsledku tohoto řízení pak závisí následný postup stavebního úřadu v řízení o odstranění stavby.
20. Co se týče řízení o odstranění stavby, pro zahájení tohoto řízení je rozhodné, že byla zjištěna stavba, kdo je jejím vlastníkem, že se jedná o stavbu podléhající rozhodnutí, opatření nebo jinému úkonu stavebního úřadu a neexistence takového rozhodnutí. Při splnění těchto podmínek není na vůli stavebního úřadu, jakým způsobem bude postupovat, ale ustanovení § 129 stavebního zákona stanovuje postup, kterým je stavební úřad vázán. Pokud stavebník požádá o dodatečné povolení stavby, řízení o odstranění stavby je přerušeno a další postup v tomto řízení závisí na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud je stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Za situace, kdy stavba dodatečně povolena není, je jediný zákonný postup její odstranění.
21. Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 11. dubna 2013, č. j. 7 As 154/2012-26, uvedl, že v řízení o odstranění stavby žalobce „může namítat jen nesplnění podmínek upravených v ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavbu prováděl

v souladu s rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nebo že stavba byla dodatečně povolena.“

22. Za situace, kdy stavby a terénní úpravy žalobce nebyly dodatečně povoleny, neměl tak stavební úřad žádnou jinou zákonnou možnost, než pokračovat v řízení o jejich odstranění a pro nesplnění zákonných podmínek jejich odstranění nařídít. Skutečnost, že žalobce požádal o změnu územního plánu (přičemž krajský soud zdůrazňuje, že výsledek takového procesu je navíc nejistý, neboť žalobce o změnu územního plánu požádal teprve dne 12. 10. 2015 a proces přijímání změny nebyl doposud ukončen), při svém postupu s ohledem na výše uvedené nemohl nijak zohlednit.
23. Krajský soud poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015-32 (dostupný na www.nssoud.cz), který se podrobně věnuje problematice přijímání územního plánu ve vztahu k nařízení odstranění stavby dle starého stavebního zákona. V této věci krajský soud zrušil rozhodnutí krajského úřadu (žalovaného), kterým bylo stavebníkovi nařízeno odstranění „černé stavby“, neboť krajský soud s přihlédnutím k principu hospodárnosti celého procesu „legalizace“ nepovolené stavby žalobce ve svém rozsudku vyšel z územně plánovací dokumentace, která nabyla účinnosti až v průběhu řízení před soudem a s níž již nebyla stavba v rozporu. Nejvyšší správní soud však rozsudek krajského soudu zrušil a jednoznačně uzavřel, že *...princip rychlosti a hospodárnosti nemohou vést k popření přezkumného charakteru správního soudnictví (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl, že: „Tento závěr přitom nepředstavuje apriorní vyloučení legalizace předmětné stavby v případě, kdy již její existence nebude v rozporu s územně plánovací dokumentací, taková situace je totiž řešitelná za využití institutu správního řízení (srov. § 101 správního řádu), na což ostatně přílehlavě poukazuje i stěžovatel. Jistý „diskonfort“ takového řešení pro stavebníka je přitom plně obhajitelný, neboť vznik celé nežádoucí situace, jde na vrub jeho ignorování požadavků stavebního zákona pro povolování a umísťování staveb.“*
24. Ze stejného důvodu jako je uvedeno v odstavci 19-22 tohoto rozsudku nemohlo být v řízení o odstranění stavby zohledněno, že se dle tvrzení žalobce v bezprostřední blízkosti jeho staveb nachází obdobná stavba, jejíž odstranění nařízeno nebylo, neboť se nejedná o skutečnost, kterou by v tomto řízení mohl stavební úřad posuzovat.
25. Ani žalobní bod e) tak nebyl soudem shledán důvodným.
26. Krajský soud ze všech výše uvedených důvodů žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. dubna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.